

ΚΥΡΙΑΚΗ

ΣΥΝΤΟΜΟΝ ΚΗΡΥΓΜΑ

«Έγενόμην ἐν Πνεύματι ἐν τῇ Κυριακῇ ἡμέρᾳ καὶ ἤκουσα φωνὴν ὀπίσω μου μεγάλην ὡς σάλπιγγος» (Ἀπ. 1,10)

Περίοδος Δ' - Ἔτος ΚΘ' Φλώρινα - ἀριθμ. φύλλου 1752	Κυρ. Πατ. Α' Οἰκ. Συνόδου (Ἰω. 17,1-13) 27 Μαΐου 2012	Συντάκτης (†) ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος Ν. Καντιώτης
--	--	---

Θὰ ἐνωθῆ ποτὲ ἡ ἀνθρωπότης;

«... Ἴνα πάντες ἐν ᾧσι» (Ἰω. 17,21)

Ενότης! Στὸ ἄκουσμα καὶ μόνο τῆς λέξεως αὐτῆς ὁ σημερινὸς ἀνθρωπος, ποὺ ζῆ μέσα σ' ἓνα ἀπερίγραπτο κοινωνικὸ χάος, θὰ κουνήσῃ μελαγχολικὰ τὸ κεφάλι καὶ θὰ μᾶς ρωτήσῃ: **Ἐνότης; ποῦ ὑπάρχει;** Καὶ ὁμως ὑπάρχει ἐνότης, ἀγαπητέ μου φίλε! Ἐνότης θαυμαστή, ἡ ὁποία στὸν προσεκτικὸ θεατὴ προκαλεῖ κατάπληξι, θάμβος καταπλήξεως.

***

Ἐπάρχει ἐνότης **στοὺς οὐρανοὺς**. Θέλεις νὰ δῆς ἐνότητα; θέλεις νὰ τὴν ἀπολαύσῃς σὲ ὅλο της τὸ μεγαλεῖο; Περιμένε νὰ νυχτώσῃ. Ξεκάρφωσε τότε τὸ βλέμμα σου ἀπὸ τὸ μικροσκοπικὸ τοῦτο πλανήτη ποὺ λέγεται Γῆ καὶ ὕψωσέ το ἐπάνω. Τί βλέπεις; Ἄστρα μικρὰ καὶ μεγάλα τρεμολάμπουν καὶ σὰν καντήλια ἐνὸς ἀχανοῦς ναοῦ φωτίζουν τὸν οὐράνιο θόλο. Πόσα εἶνε; Ἄν ρωτήσετε τοὺς ἀστρονόμους, θὰ σᾶς ποῦν· ἀμέτρητα. Μὲ τὰ σύγχρονα τηλεσκόπια, ποὺ ἔχουν στήσῃ σὲ κορυφὲς βουνῶν, ἀνακαλύπτουν ὀλοένα καὶ νέα μεμονωμένα ἄστρα, συστήματα ἀστέρων, γαλαξίες ὀλόκληρους. Καὶ ἓνα μόνο γαλαξία ἂν τολμοῦσε νὰ μετρήσῃ κάποιος, θὰ ἄρχιζε τὴ μέτρησι σὰν μικρὸ παιδί, θὰ τὴ συνέχιζε νέος, καὶ σίγουρα θ' ἄσπριζαν τὰ μαλλιά του καὶ θὰ κατέβαινε στὸν τάφο, ἀλλὰ ἡ καταμέτρησι δὲν θὰ τελείωνε... Κανένας ἀστρονόμος δὲν θὰ μπορέσῃ ποτὲ νὰ δώσῃ τὸν ἀκριβῆ ἀριθμὸ τῶν ἀστρων. Ὡ πόσο μεγάλος εἶσαι, Θεέ μου!

Ἄλλὰ ἐκεῖνο ποὺ περισσότερο μᾶς κάνει νὰ θαυμάζουμε δὲν εἶνε τόσο ὁ ἀριθμὸς τους ὅσο κάτι ἄλλο· εἶνε ἡ τάξις, ἡ ἀρμονία, ἡ θαυμαστὴ ἐνότης ποὺ βασιλεύει ἐκεῖ ἐπάνω. Ἐκατομμύρια - δισεκατομμύρια τὰ ἄστρα, καὶ δὲν μένουν ἀκίνητα σ' ἓνα σημεῖο τοῦ οὐρανοῦ οὔτε ἓνα δευτερόλεπτο. Συνεχῶς κινοῦνται. Ἄπλῶς κινοῦνται; Τρέχουν! Δὲν ἀρκεῖ ἡ λέξις «τρέχω» νὰ μᾶς δώσῃ μιὰ ἰδέα τῆς κινήσεώς τους. Τρέχουν ἀπείρως ταχύτερα ἀπὸ τὸν πύρ-

αυλο, τρέχουν ἰλιγγιωδῶς. Διασχίζουν τὶς ἀχανεῖς ἐκτάσεις τοῦ σύμπαντος. Καὶ ὁμως **καμία σύγκρουσις** δὲν συμβαίνει μεταξύ τους. Ἄλλοίμονο ἂν συγκρούονταν! Φανταστῆτε τί θὰ γινόταν, ἂν τὸ δικό μας λεωφορεῖο ποὺ λέγεται Γῆ (καὶ στὸ ὁποῖο τὴ στιγμὴ αὐτὴ ἄνω τῶν 6,5 δισεκατομμύρια ἀνθρωποὶ ζοῦν καὶ ταξιδεύουν - τρέχουν ἰλιγγιωδῶς) συγκρούονταν μὲ ἄλλο λεωφορεῖο τοῦ οὐρανοῦ, π.χ. τὸν πλανήτη Ἄρη. Τρέμουμε καὶ μόνο μὲ τὴν ἰδέα μιᾶς ἐναερίου συγκρούσεως δύο πλανητῶν στὸ ἄπειρο! Θρύψαλα θὰ γίνονταν οἱ δύο σφαῖρες.

Ἄπειρα λοιπὸν ἀστέρια ζοῦν μὲ εἰρήνη, ἀρμονία καὶ θαυμαστὴ ἐνότητα, σὰν μία οἰκογένεια. Πῶς; Ἀπλούστατα· διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ οὐράνιοι κόσμοι κινοῦνται πάνω εἰς ὠρισμένες τροχιές, **ὑπακούουν σὲ παγκοσμίους νόμους** ποὺ ἔχει ὀρίσει γι' αὐτοὺς ὁ ὑπέρτατος Νοῦς, ὁ Δημιουργὸς τοῦ σύμπαντος. Διαβάστε τὸν Προοιμιακὸ, τὸν ὑπ' ἀριθμὸν 103 ψαλμὸ τοῦ Ψαλτηρίου σας, γιὰ νὰ δῆτε μὲ τί ἐκφράσεις ἀφθάστου λυρισμοῦ περιγράφει ὁ ψαλμωδὸς τὴν ἀρμονία τῆς φύσεως. «Ἐποίησε σελήνην εἰς καιρούς, ὁ ἥλιος ἔγνω τὴν δύσιν αὐτοῦ. Ἔθου σκότος, καὶ ἐγένετο νύξ» (Ψαλμ. 103,19-20).

Ἐνότης θαυμαστὴ στοὺς πλανητικούς κόσμους. Καὶ ἂν τὸ πνεῦμα μας μὲ τὸν ἀετὸ τῆς Πάτμου, τὸν εὐαγγελιστὴ Ἰωάννη, πετάξῃ πέρα ἀπὸ τὰ ἄστρα καὶ ἔστω ἀπὸ μακριὰ θεωρήσῃ τὸ μέγα **μυστήριον τῆς ἁγίας Τριάδος**, ἐκεῖ ἡ ἐνότης ποὺ ὑπάρχει μεταξύ τῶν προσώπων τῆς Θεότητος ξεπερνᾷ κάθε ἀνθρώπινη κατανόησι. Ἐμπρὸς σ' αὐτὴ τὴν ἐνότητα ὁ νοῦς ἰλιγγιᾷ κυριολεκτικῶς. Πατὴρ – Υἱὸς – ἅγιον Πνεῦμα· **μία** τρισυπόστατος Θεότης!

***

Ἄλλ' ἄς ἀφήσουμε τοὺς οὐρανοὺς καὶ ἄς κατεβοῦμε στὴ Γῆ. Τί βλέπουμε; Ἐνῶ στοὺς οὐρανοὺς ὑπάρχει ἐνότης, **στὴ Γῆ ἔχουμε συγκρούσεις**. Θεέ μου, τί θέαμα παρουσιάζει

τῆ στιγμή αὐτῆ ἢ Γῆ! Ὁ πλανήτης αὐτός, πάνω στὸν ὁποῖο μᾶς τοποθέτησες γιὰ νὰ ζοῦμε εὐτυχισμένοι καὶ ν' ἀπολαμβάνουμε πλούσια τ' ἀγαθὰ ποὺ σκόρπισε παντοῦ ἡ πατρικὴ σου ἀγάπη, ἔχει μεταβληθῆ σὲ ἓνα πεδίο ἀγριωτάτης μάχης, ὅπου ἀκούγονται οἱ βρυχηθμοὶ τῶν συμπλεκομένων θηρίων. Τὰ ἀγριώτερα θηρία, ἐμπρὸς στὰ ὁποῖα ἡ ἀγριότης τῶν θηρίων τῆς ζούγκλας ὠχριά, εἴμαστε ἡμεῖς, Θεέ μου, οἱ ἀποστάτες υἱοὶ σου.

Ἡ Γῆ ἐξ αἰτίας μας κολυμπᾷ σὲ λίμνη αἵματος καὶ δακρύων. Τὰ παιδιὰ της εἶνε τρομερὰ χωρισμένα σὲ κάθε ἐκδήλωσι τῆς ζωῆς τους. Χωρισμένα **οἰκονομικῶς**. Ἄλλοι ζοῦν σὲ οὐρανοξύστες καὶ ἄλλοι δὲν ἔχουν οὔτε καλύβα. Ἄλλοι κολυμποῦν στὸ χρυσάφι καὶ ἄλλοι δὲν ἔχουν ν' ἀγοράσουν οὔτε τὸν ἐπιούσιο ἄρτο. Ἄλλοι λαοὶ κατέχουν εὐφορώτατες πεδιάδες μὲ ἀραιότατο πληθυσμὸ καὶ ἄλλοι συνωστίζονται μέχρι ἀσφυξίας σὲ ἀπόκρημνα βράχια.

Πέρα ἀπὸ τὶς διαιρέσεις ποὺ δημιουργεῖ ἡ ἀδικη κατανομή τῶν ὑλικῶν ἀγαθῶν, ὑπάρχουν ἄλλες διαφορὲς, βαθύτερες, τὶς ὁποῖες δημιουργοῦν ὄχι πλέον τὰ ὑλικά ἀγαθὰ –αὐτὰ μπορεῖ μιὰ μέρα νὰ τὰ τακτοποιήσουμε χωρὶς ὅμως καὶ νὰ εἰρηνεύσουμε–, διαφορὲς ποὺ προέρχονται ἀπὸ τὴ **διαφορετικὴ καὶ ἐσφαλμένη ἐνατένισι τῆς ζωῆς**. Διότι τῆ ζωῆ τῶν ἀνθρώπων, τὸ πιὸ πολύπλοκο ψυχολογικὸ φαινόμενο, δὲν τὸ βλέπουμε ὅλοι μὲ τὰ ἴδια μάτια, μὲ τὸν ἴδιο δηλαδὴ νοῦ. Καὶ ἐδῶ ἀκριβῶς εἶνε τὸ δρᾶμα. Ὁ νοῦς, ποὺ ἄλλοτε στὸν παράδεισο ἦταν διαυγῆς σὰν τὸ κρύσταλλο καὶ ἔβλεπε τὰ πάντα ὅπως εἶνε, τὸ μαῦρο μαῦρο, τὸ ἄσπρο ἄσπρο, μετὰ τὴν πτώσι ἔχει σκοτισθῆ τρομερὰ, ἔχει θολωθῆ· γι' αὐτὸ κάθε ἀνθρώπος βλέπει θολὰ, συγκεχυμένα, θεωρεῖ καὶ κρίνει πρόσωπα καὶ πράγματα μὲ δικό του πρῖσμα, μὲ τὴ νοσηρὴ του νοοτροπία, ἢ ὁποῖα διαφέρει ἀπὸ τὴ νοσηρὴ πάλι νοοτροπία τοῦ γείτονά του. Μὲ κάποιο χιουῦμορ ὁ διάσημος συγγραφεὺς Φίλιππος Ὁππενχάιν στὸ ἔργο του «Πρέπει ν' ἀλλάξη τὸ μυαλό μου» λέει· «Ἀπὸ ἐτῶν ζητῶ ἓνα μικρὸ κομμάτι ἐγκεφάλου γιὰ ν' ἀντικαταστήσω μ' αὐτὸ τὸ ἀντίστοιχο κομμάτι τοῦ δικοῦ μου ἐγκεφάλου. Ἡ ἀντικατάστασι αὐτῆ εἶνε ἓνα πρᾶγμα πολὺ ἀπλό, ἀλλ' ὡς τώρα δὲν στάθηκα τυχερός. Ὅλοι οἱ ἐγκέφαλοι ποὺ ἐξέτασα ἦταν χρωματισμένοι. Κατέληξα στὸ συμπέρασμα, ὅτι ὅλο τὸ ἀνθρώπινο γένος πάσχει ἀπὸ κάποια ἀρρώστια μυστηριώδη».

Καὶ μέσα ἀπὸ τὴ σύγκρουσι αὐτῆ ἰδεῶν, παθῶν καὶ μυριῶν συμφερόντων γεννᾶται ἡ **βαβέλ τῆς παγκοσμίου συγχύσεως**, στὴν ὁποῖα

χίλιες γλώσσες μιλοῦν γιὰ ἓνα καὶ τὸ αὐτὸ ζήτημα καὶ ὅμως δὲ μποροῦν νὰ συνεννοηθοῦν, νὰ ἀποκτήσουν τὴ ζηλευτὴ ἐνότητα σκέψεως καὶ ἐνεργείας.

* * *

Καὶ λοιπὸν αἰωνίως θὰ εἶνε διηρημένος ὁ κόσμος; Δὲν ὑπάρχει τρόπος ἢ διάσπασις νὰ ἐκλείψη καὶ νὰ ἐπιτευχθῆ ἡ ἐνότης τῆς ἀνθρωπότητος; Ὑπάρχει! ἀπαντοῦμε χωρὶς δισταγμό. Καὶ ὁ τρόπος ποὺ ἡ γῆ θὰ βρῆ τὴν παγκόσμια ἐνότητα, εἶνε ἀπλούστατος· νὰ πιστέψουμε ὅλοι στὴ χάρι τοῦ Χριστοῦ καὶ νὰ ὑπακούσουμε σὲ ἓνα νόμο θεμελιώδη, ὁ ὁποῖος γιὰ τὶς ψυχὰς τῶν ἀνθρώπων ἔχει τὴ σημασία ποὺ ἔχει γιὰ τὴν ἄψυχη ὕλη ὁ νόμος τῆς παγκοσμίου ἔλξεως· εἶνε ὁ **νόμος τῆς ἀγάπης**, τὴν ὁποῖα δίδαξε καὶ ἐφήρμοσε σὲ ὅλο τὸ βάθος καὶ τὸ πλάτος ὁ Θεάνθρωπος Λυτρωτῆς. Εἶνε τὸ «*Ἀγαπᾶτε ἀλλήλους*» (Ἰω. 13,34· 15,12,17), οἱ δύο αὐτὲς μαγικὲς λέξεις, ποὺ τὴν ἐννοία τους δὲν μπόρεσε ἀκόμη, παρ' ὅλα τ' ἀναρίθμητα πανεπιστήμιά της, νὰ συλλάβῃ ἡ ἀνθρωπότης.

Ἡ ἀγάπη, ἡ χριστιανικὴ ἀγάπη, ἰδοὺ ὁ παγκόσμιος νόμος τῆς ἔλξεως τῶν ψυχῶν, ποὺ θὰ ἐνώσῃ τὴν ἀνθρωπότητα. Ἄν ὅλοι πειθαρχήσουμε στὸν βασικὸ τοῦτο νόμο τῆς Καινῆς Διαθήκης καὶ –γιὰ νὰ μιλήσουμε πιὸ συγκεκριμένα– ἂν ὅλοι οἱ κάτοικοι τοῦ πλανήτου μας ἀρχίσουμε νὰ σκεπτῶμαστε ὅπως ὁ Χριστός, νὰ πράττουμε ὅ,τι ἔπραττε ἐπὶ τῆς γῆς ἐκεῖνος, ὁ ἀπαράμιλλος τύπος καὶ ὑπογραμμὸς κάθε ἀρετῆς, τότε θ' ἀποκτήσουμε ἓνα νοῦ, τὸν «**νοῦν Χριστοῦ**» (Α' Κορ. 2,16), καὶ τότε τὸ ὄραμα τῶν προφητῶν, ἡ θερμὴ προσευχὴ τοῦ Χριστοῦ «*Ἴνα πάντες ἔν ὧσι*» (Ἰω. 17,21) ποὺ σήμερα Κυριακῆ τῶν ἁγίων Πατέρων ἀκούστηκε σὲ ὅλους τοὺς ναοὺς τῆς Ὁρθοδοξίας, θὰ ἐκπληρωθῆ. Τότε Βορρᾶς καὶ Νότος, Δύσι καὶ Ἀνατολὴ θὰ ἐνωθοῦν καὶ θὰ γίνῃ «**μία ποιμνῆ, εἷς ποιμνῆν**» (Ἐ.ἀ. 10,16).

Ἡ ἀνθρωπότης, ἀγαπητοί μου, δὲν θὰ εἶνε πάντα χωρισμένη. Ἡ ἐνότης εἶνε **αἴτημα πανανθρώπινο**, αἴτημα ποὺ βαπτίσθηκε καὶ ἐξαγνίσθηκε στὴν ἀρχιερατικὴ προσευχὴ τῆς Μεγάλης Πέμπτης. Ἐκτοτε τὰ πραγματικὰ τέκνα τοῦ Χριστοῦ, ὅπου κι ἂν κατοικοῦν πάνω στὴ γῆ, εὔχονται –καὶ ὄχι μόνο εὔχονται, ἀλλὰ καὶ μὲ ὅλες τὶς δυνάμεις τους ἐργάζονται– «*ὑπὲρ τῆς τῶν πάντων ἐνώσεως*» (θ. Λεϊτ.) κάτω ἀπὸ τὴ σημαία τοῦ σταυροῦ.

Καὶ ἡ λαμπρὴ αὐτῆ ἡμέρα ὅπωςδὴποτε θ' ἀνατείλῃ, γιὰ νὰ θέσῃ τέρμα στὰ δεινὰ τῆς ἀνθρωπότητος. Γιὰ ν' ἀνατείλῃ ὅμως ταχύτερα, ἂς ἐργασθοῦμε «*ἵνα πάντες ἔν ὧσι*».

(†) **ἐπίσκοπος Αὐγουστῖνος**